

Kaleidoszkóp

A csend hamuszürke,
porig égett nagy egész.
Lassan, kihűlve haldoklik
az ólomszürke, bús remény.

A magány árnyékszürke,
elhagyott, megrepedt érzés.
Fojtogató lesz, s nehezebb,
higanyszürke a légzés.

A közöny... betonszürke,
merev, durva hangulat.
Börtönként épülnek körém
acélszürke, nagy falak.

A szívem? Ködszürke,
és néha már alig dobog.
De szembogarad árnya
a ködben is feketén lobog.

PDF Editor